

Text i fotografies: Narcís Arbusé

La vall petita (I)

▲ La vall petita des de l'entrada

▲ Barraques a l'entrada

La vall de Santa Caterina, amb pendent cap a l'oest i en forma de ferradura, es veu partida longitudinalment del costat de llevant per una petita carena: són les Olletes. Aquests turons marquen la separació entre la Vall Petita, al nord, i l'anomenada Vall Gran, per on passa el camí dels vehicles que van a l'ermita. És al principi d'aquesta línia muntanyosa d'on trenca un camí secundari cap al nord que ens mena a la Vall Petita.

Al principi, aquesta vall dóna la sensació de ser suficientment ampla, amb una vuitantena de metres entre les serralades que la conformen. Al nord, el Serrat Llarg, tal com l'anomenaven els pastors. És una paret rocosa en sentit descendent des del Puig Roig, a l'extrem est de tota la vall i que va seguint cap a Bellcaire amb el Puig Romanyac o Romaninyà (nom que sembla provenir de l'abundància de romaní en altres temps), i que continua amb unes plataformes escalonades a la carena, amb restes d'antics conreus, amb eixarts i barraques, conegut amb el nom de les Planes, ja als límits de l'entrada a la Vall Petita.

El terra d'aquesta vall mostra uns camps escalonats, ara erms, amb marges ben definits a mesura que el nivell va baixant cap a ponent. Pel costat sud, és a dir, al llarg de les Olletes, el foc de l'any 2004 ha posat al descobert l'antic camí de carro que va resseguint la vall a uns dos metres pel damunt de l'alçada dels antics camps. Havia estat un camí ben marcat, amb pedres ben sòlides que evitaven les esllavissades.

A mesura que ens anem endinsant en aquesta vall, ara encara transitable, anem deixant pel costat nord dues barraques de pedra molt ben fetes; una a peu de camp, amb la seva porta mirant cap a l'est i el sostre ple de vegetació que dificulta la seva visió. L'altra, a mig aire de la serra, és visible des de qualsevol punt, amb eixarts i marges amb vegetació baixa.

Les feixes de la vall situades més cap a llevant fa poc que s'han replantat d'alzines i pins

▲ Forn de calç a l'entrada de la Vall Petita

▲ La Mala Terra

▲ Camí antic amb marge de pedra seca al costat de l'actual

▲ Pont de rajol al camí antic de Bellcaire

per substituir l'extrema frondositat que hi havia en aquest lloc abans de l'incendi i que feia impracticable el pas de les persones. Potser aquesta fou la causa que en aquest lloc hi hagués hagut un canyet o lloc on es deixaven els animals morts que en poc temps desapareixien a causa dels depredadors que hi havia.

Al costat nord, entre dos còrrecs ben marcats, es veu la falda de la muntanya plena de roques i òrfena de marges: és l'anomenada Mala Terra, nom donat per la dificultat del lloc per al conreu i, fins i tot, per a la caça.

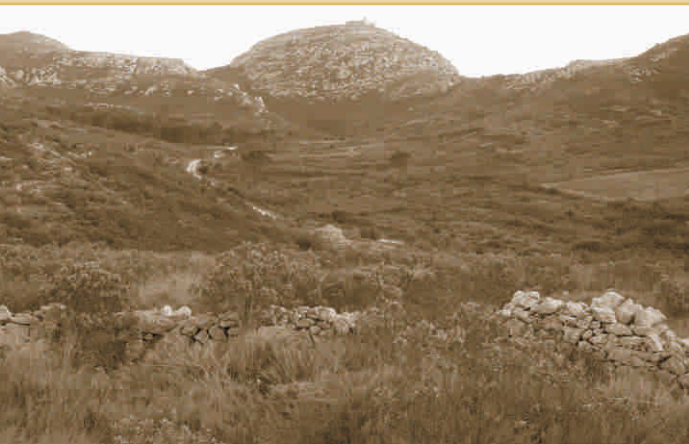
A uns 800 metres de l'entrada de la vall, aquesta fa una sinuositat mentre s'encaixona dràsticament. Fins ara, la vegetació ens ha anat respectant. A partir d'aquest punt, l'únic pas possible és seguir per la llera del torrent, que era per on passava l'antic camí. A la banda nord, el sòl fa com una llarga feixa, amb restes d'antics conreus, una barraca esfondrada i eixarts encara visibles. També el torrent té senyals d'haver estat canalitzat amb pedres a cada riba. A mesura que un va avançant, les dificultats per passar van augmentant. L'erosió marca ja algun saltant d'aigua i terra molt descarnada.

A un quilòmetre exacte de l'entrada de la vall, s'insinua un camí de pujada cap a la carena de les Olletes i que mena a l'esplanada dels Erms del Mas Palaio, peça de conreu marcada amb eixarts que aprofiten les entrades d'antigues oliveres.

Aquest camp és una esplèndida plataforma que arriba fins pràcticament al damunt del camí de l'ermita amb una gran vista del sector, i aquí aprofitarem per tancar la passejada tornant per la Vall Gran.

Però la Vall Petita encara continua cap al Puig Roig, un itinerari que deixem per a la propera publicació.

▼ Vistes de la Vall Gran des dels Erms del Mas Pelaio

▼ L'eixart dels Erms del Mas Pelaio vorejant antigues oliveres

